

Pastir Nande je takoj uganil, kdo je vrnil ptičkom svobodo. Ozlovoljen je rekel Minki:

»Ti si jih izpustila! Pa reci, da ni res!«

»Seveda sem jih,« je pritrdila deklica.

»Pa zakaj?«

»Zato, ker si jim delal krivico. Kaj so ti storili žalega, da si jih zaprl?« je rekla Minka.

Nande ni rekel nobene več, a držal se je jezno. Minka pa je rekla:

»Kar pomisli, kako bi bilo tebi, ko bi te moj oče zaprli. Nič jim nisi storil hudega. Živino skrbno paseš, pa bi te lepega dne zaprli in še prodali po vrhu. Kar pomisli, kako bi ti bilo tako ravnanje vseč!«

Nande zardi in povesi oči. Hudo ga je sram, ko sliši Minkine besede.

»Nikoli več ne bom trd do ptičic,« pravi in še sam začne opazovati male krilatce, kako so veseli prostosti.

Pastir Nande je ostal mož beseda. Še v poznejših letih, ko je bil že zdavnaj odložil pastirsko palico in se lotil težavnejšega dela, je rad povedal dogodek in svaril otroke, če so nadlegovali in preganjali ptičke.

Ali si ti tudi tak, da bi te moral Nande svariti, ako bi te srečal? Le glej! Piškavo in črvivo sadje na vašem vrtu bo prva posledica takega početja, druga bo pa še hujša: sirovo srce, ki te bo žive dni odtujevalo poštenim in dobrim ljudem.

J. E. Bogomil:

Minka in kos.

Prišla je zelena pomlad in z njo novo življenje. Tiste dni so oživali vsi naši hribi, in naše doline so se topile v prijetnih glasovih pomladanskega petja. Drevje in grmovje je imelo svoje goste, ki jim ni nikdar zamrla vedno vesela in vedno prijetna pesem.

V tistem času je vstala iz pozabljivosti tudi dobro znana popevka:

Pleši, pleši, črni kos!

Kak' bom plesal, ker sem bos?

Pri Drobnetovih so imeli udomačenega kosa, in Drobnetova Minka je slišala peti to pesemco. Brž ji je vstala v glavi misel, kako bi bilo, če bi kos res plesal. Ali bi bilo to nekaj prijetnega, zabavnega?

A kos ni hotel plesati, če mu je Minka tudi dan na dan gostolela: »Pleši, pleši, črni kos!«

Pa so se dobili ljudje, ki so Minki povedali, da mora dobiti tako piščalko, ki bo ravno tako piskala, kakor bo kos žvižgal. Če bo dobila tako piščalko, pa bo videla, kako zna kos plesati.

Od tistega dne je pa Minka živela in mrla kar za tako piščalko. Brat Tonček ji je naredil tisto pomlad toliko piščalk, da se je že vsega naveličal. Prave pa le ni zadel.

A prišlo je nenadoma, da je Minka dobila piščalko, ki je tako piskala, kot je znal kos žvižgati.

Minka je zapiskala, kos je prifrčal. Minka je piskala, kos je pa plesal. Minka je ploskala, kos je pa skakal. Lepo je bilo, da ni dopovedati! Kaj bi bili vi rekli, ko bi bili videli, kaj Minka ima in kaj zna!

Ko je pa Minka hotela drugič vzeti piščalko v roke, da bi zapiskala, pa ni bilo več ne kosa ne piščalke.

Ali že veste, kdaj je to bilo?